

JÖJJETEK CSAK DALLAL . . .

Két szemembe néha fényküllőket szórnak
Szépséges kis fiúk, tiszta lelkű lányok.
Fogjátok csak kezét örök álmódónak,
Áldottabb a lelkem, ha veletek járok.

Aranyhidak vagytok a vágyak nagy árján,
Minden fölött állok, ha rátok pillantok.
A végtelen szózat szent harmóniáján
Bennetek szül termő, boldogító hangot.

Hegedű így nem sír, vadászkürt sem harsog,
Gordonka vagy gitár húrja így nem rezzen,
Oboa, dob vagy síp hangjánál szebb hangtok:
Drága méz nótátok lilomkehelyben.

Dalos hangjaitok lélekhárfán jönnek,
Dicsérik az eget, nótázzák a sorsot
S dallá finomítják a bánatos könnyet.
Jöjjetek csak dallal, így vagyok én boldog.

Pattanó bimbócskák, szirmos kis kelyhecskék,
Hömpölygő vad árban szűzi harmatcseppek:
Szemem fényküllőin sírni is szeretnék,
Mikor boldogsággal csobogtok és csengtek.

Duzzadt boldogságtok, szép lelketek várom,
Jöjjetek csak dallal s könnyem nem lesz bánat
Vész hullámtól tornyos életóceánon,
Mert emléketekre sírban is dal támad.

ENDRÉDY ZOLTÁN SÁNDOR.

A REPÜLŐGÉPHEZ.

Acélmadár! Ha zúgysz falunk felett
A lomha barna felhőkön keresztül,
A nép tüstént csodálatodra zendül,
Tőled vár új jövőt, ezüst eget.

Öreg, gyerek mint győztes hadvezért
Köszönt. Utcánk az ujjongók zajától
Hangos, amíg a gépet mintha távol
Azúrból fénynyilak röpiténék.

Tudom, tiéd a roppant levegő,
Hegyet, tengert és kontinens határát
Propellereddel nagy robajjal vágsz át
S a felhőkből ragyogva törsz elő.

De jaj, ma gyilkos földi háború
Örjítő rémárnyéka száll alattad,
Az emberek hekatombái hálnak,
Átok mered és roncsok és ború.

Acélmadár, mit tész a földeken?
Manap zengésed bombák robbanása,
Családok, házak tompa pusztulása,
Hörgés, inség és vér és gyöttelelem.

Halálmadár! Ott átsuhanni szebb,
Hol erdők és tücskök meséje ringó,
Ahol nyájak legelnek, cseng tilinkó
S harangra minden kéz imát rebeg.

Ne hívd ki özvegyek meg gyermekek
Átkát, hanem békét hirdess a földnek!
Békét! Ha rólad békehangok jönnek,
Győzelmünket majd akkor zengheted!

ENDRÉDY ZOLTÁN SÁNDOR.